

saa langt fra Tilfældet, at Lovforslaget ikke alene blev Genstand for ret vidtløftige Forhandlinger, men at det høje Landsting, som den højtærede Minister har nævnt, ogsaa har fundet Anledning til at indsætte forskellige Ændringer i Lovforslaget. Naar Folketingets Udvalg nu har indstillet Lovforslaget i Landstingets Affattelse til Vedtagelse i dette høje Ting, vil jeg straks understrege, at deri ikke ligger noget som helst Udtryk for Tilfredshed eller Beundring for de Ændringer, det høje Landsting har indsat i Lovforslaget. Tværtimod. Paa hele Udvalgets Vegne vil jeg udtale, at vi betragter Lovforslaget som absolut forringet i Forhold til det, vi har vedtaget her i Folketinget.

Jeg skal ganske kort pege paa enkelte af de Ændringer, der er foretaget. I Lovforslagets § 5 har Landstinget fundet Anledning til at indføre en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Ved Kørsel forbi Sporvogne gælder Bestemmelserne i de lokale Politivedtægter“. Vi har selvfølgelig i Folketingets Udvalg haft Opmærksomheden henvendt paa Forholdet til Sporvognene, og naar vi ikke har fundet Anledning til at indsætte denne Bestemmelse, var det, fordi vi har fundet det overflødigt, da Lovforslagets § 1 udtrykkelig paapeger, at Politivedtægterne skal tages til Efterretning. I § 6 har Landstinget indsat en Bestemmelse i første Stykke. Der staar: „saa fremt Vejens Midtlinie ikke er fri, skal begge vige af til højre“. Folketingsudvalget finder, at det er en meget uheldig Affattelse, denne Bestemmelse har faaet. Det er uforstaaeligt og uforklarligt. Vi beklager, at man har indsat denne Bestemmelse, da den Affattelse, vi havde indsat, var betydelig bedre. Derimod maa jeg komplimentere det høje Landstings Udvalg for den Affattelse, det har indført i § 6, 3die Stykke, hvor der nu staar: „gælder Højreforkørselsretten, hvilket vil sige, at den, der har den anden paa sin højre Side, om fornødent skal svinge til højre eller standse“. Jeg tror, denne Affattelse logisk set er noget bedre end den, Folketinget havde vedtaget.

Den højtærede Justitsminister udtalte, at der var særlig to Ændringer, som var af Betydning. Den ene af dem findes i

§ 12. Man vil erindre, at ifølge Motorloven er Forholdet det, at Køretøjer til Markarbejde og Arbejdskørsel er fritaget for Lygtetvang. Efter lange og meget indgaaende Forhandlinger i Folketingsudvalget blev vi enige om at stryge Ordet Arbejdskørsel, idet det har vist sig, at dette er blevet misbrugt i allerhøjeste Grad, saaledes som det for øvrigt ogsaa kom til Udtryk i det høje Landsting fra de Medlemmers Side, der ikke ønskede nogen Ændring indført her. Den Ændring, der er indført, og som gaar ud paa at indsætte „egentlig Arbejdskørsel“, er, saa vidt jeg kan forstaa, et Kompromis, men et meget daarligt Kompromis, idet hele Bestemmelsen udviskes og Lovforslaget forringes meget stærkt. Skarpest tror jeg at kunne udtrykke det ved at sige, at hvis der ikke i Lovforslaget var saa mange betydningsfulde Punkter og da i Særdeleshed i § 19, er jeg ikke tilbøjelig til at tro, at man i Folketingets Udvalg vilde have taget under Overvejelse helt at lade Lovforslaget falde, naar der skulde føres en saa uklar Bestemmelse ind, som Landstinget har indført her i § 12.

Den anden Hovedændring findes i § 18 og angaar de saa meget omtalte „Katteøjne“. Vi var i Folketinget blevet endelig enige om at indsætte en Bestemmelse herom, men ogsaa paa dette Punkt er man i det høje Landsting kommet til et Kompromis, idet man ikke har turdet eller villet tage det Standpunkt fuldstændig at skyde „Katteøjnene“ ud, men man har indsat en Bestemmelse om, at Justitsministeren først skal kunne paabyde deres Anvendelse fra den 1. Oktober 1924. Mig forekommer det at være en meget uheldig Bestemmelse. Allerede paa det nuværende Tidspunkt synes det mig, man maatte have saa mange Erfaringer, at man kunde afgøre, hvorvidt det var nødvendigt eller ikke nødvendigt at have disse „Katteøjne“, og Udsættelsen vil efter min Mening være i højeste Grad uheldig. Naar den højtærede Minister sagde, at man i den Tid, der gik, kunde indhøste Erfaringer, vil jeg for mit Vedkommende udtale Haabet om, at det ikke maa blive bitre Erfaringer.

I § 19 har Landstinget indsat en Bestemmelse, som jeg kan give min fulde